

Evangelí del divendres de la setmana XV de durant l'any: bondat del cor

Evangelí i comentari del divendres de la setmana XV de durant l'any. “El que jo vull és amor, i no sacrificis”. El compliment dels manaments ha d'anar sempre acompanyat de la bondat del cor. L'amor i la misericòrdia passen al davant de tot.

Evangelí (*Mt* 12, 1-8)

En aquell temps, Jesús anava per uns sembrats en dissabte. Els seus deixebles tenien gana i es posaren a arrancar espigues i a menjar-se-les. Quan els fariseus ho veieren, van dir a Jesús:

—Mira, els teus deixebles fan allò que no és permès de fer en dissabte.

Jesús els respongué:

—¿No heu llegit què va fer David quan van tenir gana ell i els qui anaven amb ell: com va entrar al temple de Déu i va menjar els pans d'ofrena, que no tenien permès de menjar ni ell ni els qui l'acompanyaven, sinó únicament els sacerdots? ¿I no heu llegit en la Llei que els sacerdots en el temple violen el repòs del dissabte i no en són culpables? Doncs jo us dic que aquí hi ha alguna cosa més gran que el temple. Si haguéssiu entès què vol dir allò de: El que jo vull és amor, i no sacrificis, no hauríeu condemnat

uns homes que no tenen culpa.
Perquè el Fill de l'home és senyor del
dissabte.

Comentari

Un dissabte Jesús anava de camí amb els deixebles i la senzilla acció d'aquests d'arrancar unes espigues per menjar-les li donà peu a un ensenyament profund. El dissabte era el dia de la setmana de descans per als jueus, instituït per Déu mateix amb el manament d'abstenir-se d'alguns treballs per poder dedicar-se amb més deteniment a donar culte a Déu. Amb el pas del temps els rabins complicaren el precepte diví i a l'època de Jesús eren ja moltes les espècies de treball que estaven prohibides.

A nosaltres l'acusació dels fariseus que els deixebles violaven el dissabte

per arrancar unes espigues i menjar-se-les ens sembla ridícula, però ens fa veure com era d'arrelat el costum de santificar les festes. Jesús fa front a l'acusació dels fariseus amb raons diverses: l'exemple de David, el dels sacerdots del Temple i sobretot, però, el sentit de la misericòrdia divina i la potestat de Jesús mateix sobre el dissabte.

Amb l'expressió “El que jo vull és amor, i no sacrificis” que trobem també al llibre del profeta Osees i que Jesús utilitza altres vegades –per exemple, quan diu que no ha vingut pels sans sinó pels malalts–, el Senyor ens dona un ensenyament precís: l'amor i la misericòrdia passen al davant de tot. No es tracta de menystenir el valor dels sacrificis o dels manaments –de fet, Jesús mateix manifesta que no ha vingut a abolir la Llei, animant a complir fins i tot els més petits manaments per poder entrar al Regne dels cels– sinó que

aquests han d'anar sempre
acompanyats de la bondat del cor, ja
que la caritat ha d'informar tota
l'activitat del cristià i amb més raó el
culte a Déu.

De l'episodi narrat i de l'actitud
exageradament estricta dels fariseus
en podem treure un ensenyament: és
necessari de debò santificar el
diumenge mirant de donar un
autèntic culte a Déu –de cor i no
solament extern– i aprofitar aquest
dia festiu per activitats que mirin
sobretot al descans i les obres de
caritat amb els germans.

Albert Barceló // Fotografia de
Polina Rytova en Unsplash

divendres-de-la-setmana-xv-de-durant-
lany-bondat-del-cor/ (15/03/2026)